

HALÁSZAT.

Szerkeszti: LANDGRAF JÁNOS, országos halászati felügyelő.

A Földművelésügyi m. k. Ministerium

megbízásából »A TERMESZET« melléklapjaként
kiadja:

Dr. Lendl Adolf. ♦ Budapest, II., Donáti-utca 7.

A »Halászat« előfizetési ára 1 frt 50 kr.,

»A Természet«-tel együtt 3 frt.

Halászati társulatok.

A halászatról szóló törvényünk legfontosabb rendelkezésének — különösen hazai viszonyainkra való tekintettel — bizonyára azt kell tartanunk, hogy a halászati jog gyakorlását nyílt vizeken meghatározott esetekben csak úgy engedik meg, ha a jogtulajdonosok közös együttműködésre *társulnak*.

Törvényünk a társulási kényszer ezen elvének kimondásával egyedül áll s különbözik e tekintetben minden más hasonló természetű külföldi törvénytől. Hogy pedig *előnyösen* különbözik, semmi jobban nem bizonyítja, mint az idegen, különösen a német folyóiratokban lépten-nyomon felhangzó panasz, az ottani törvények *eme* hiányán.

Kétségtelen, hogy csakis ezzel a rendelkezéssel teremthető meg az az alap, a melyen a közvizek halászata fejleszthető s jelentősége emelhető. Különösen nálunk.

Hazánk halászati viszonyait két dolog jellemzi. Az első a halászati jog nagymérvű szétdaraboltsága. A halászat ugyanis a földtulajdon elválaszthatatlan tartozéka s a meder tulajdonosát illeti. A hány a parti birtokos, annyi halászati jogtulajdonos! Ez a nyílt vizeken gyakorolható jognak oly megrontását jelenti, a mely mellett okszerű, rendszeres üzemet el nem képzelhető. A hal a folyóban nem egy helyen él. Fejlődési fokozatai, életjelenségeinek

nyilvánulásai szerint keresi fel az ívársra alkalmas, a tápláléktermő, a búvó helyet adó, a telelésre való stb. meder-részeket, a melyek mind más s más jellegűek és a folyónak csak nagyobb szakaszain fordulnak elő: több — *sok* — birtokos együttes területén. Aztán tudvalevő, hogy alkalmas halászó helyek se akárhol találhatóak. A folyó azon hosszú darabján, a melyen a hal felnő, esetleg alig lehet a hálót egy-két helyen kivetni. Halat tehát csak az foghat, a kinek birtokára ilyen hely esik. Hogy kívánhassa ez a tulajdonos akkor aztán attól, a kinek vízterületén pl. jó ívóhelyek vannak, hogy az ívóhalakat kímélje? Hiszen az hasznát ennek a kíméletnek nem látja, mert a kikelt apró hal csakhamar odább áll. Ezekből az egyszerű tényekből is nyilvánvaló, hogy okszerű együttműködését a legszorosabb érdekközösség teszi feltétlenül szükségessé.

Hazai halászatunkat jellemző második dolog az, hogy úgy éghajlatunk, mind vizeink rendkívüli változatossága szerint a legkülönbözőbb természetű *halfajtákkal* birunk: a csiktól kezdve, a melyet a mocsaras láp terem, fel a nemes lazaczig, a mely az éjszaki tenger vízvidékéhez tartozó hegyi patakba jár ívni, mintegy 60 faj hal honos hazánkban. Ezek a halak különböző természetűek s a szerint, de meg a külön-

böző éghajlat és különböző vizek szerint is különböző óvó s kímélő intézkedéseket igényelnek. A törvény az egész országra szólván, e tekintetben csak általánosan intézkedhet olyképp, hogy a gazdaságilag fontosabb halfajták fogását az ivási idő alatt tiltja. Részletesebb intézkedés a törvényben helyt nem foglalhat. Az már vidékenként külön feladatot kell, hogy képezzen s e feladat megoldására bizonyára leghivatottabbak a halászati jogtulajdonosok, a kik ismét a társulat keretében felelhetnének meg annak legjobban.

Ezek azok az indokok, a melyek alapján nálunk a kötelező társulást a törvénybe fel kellett venni.

A törvény idevonatkozó 14. §-a különben így szól:

»A halászatot ily (t. i. nyílt) vizekben:

a) ha oly fekvésűek és kiterjedésűek, hogy rajtok a halászat a szomszéd birtokosok érdekeinek sérelme nélkül és okszerűen üzhető, az egyes jogosítottak a jelen törvényben meghatározott korlátok között önállólag gyakorolhatják;

b) ellenkező esetben a jogosítottak a jelen törvényben meghatározott korlátok között csak társulattá alakulva gyakorolhatják.«

Ennek a szakasznak kiegészítése aztán a 15. §, a mely szerint »azon vízterületeket, a melyeken a halászat a 14. § értelmében csak társulat által gyakorolható, a földmívelésügyi minster határozza meg.«

Ha már most figyelembe vesszük, a mit előzőleg fejtegettünk, hogy a társulás szükségességét indokoló körülmények nálunk az egész országot jellemzőleg vannak meg, nyilvánvaló, hogy a törvénynek a társulatok alakulásáról szóló rendelkezése a *halászati jogtulajdonosoknak csaknem összességét érinti.*

Ezen az alapon indult meg, a mint a jogviszonyok rendezve voltak, a halászati társulatok szervezése az egész országban.

Az eddig elért eredményt a következőkben adjuk. Megalakult:

a Balatonon	1	társulat	107,361	kat.	hold	vízterülettel
a Velencei-tavon	1	»	3,967	»	»	»
a Ferencz csatornán	1	»	2,422	»	»	»
a Dunán	9	»	59,130	»	»	»
a Duna ágakon	4	»	7,834	»	»	»
a Vágon	5	»	11,281	»	»	»
a Nyitra folyón	1	»	244	»	»	»
a Garamon	2	»	805	»	»	»
az Ipolyon	1	»	767	»	»	»
a Tiszán	7	»	30,615	»	»	»
a Szamoson	1	»	2,331	»	»	»
a Körösökön	2	»	2,490	»	»	»
a Maroson	1	»	8,249	»	»	»
a Temesén	1	»	1,037	»	»	»

Összesen 37 társulat 227,533 kat. hold vízterülettel.

Nincs még befejezve a hatósági eljárás ugyan e folyókon 20 kisebb társulatnál együtt körülbelől 25,000 kat. holdnyi vízterülettel, a mi azonban, a mint látható, csak $\frac{1}{10}$ része a már megalakult társulatok hatáskörébe tartozó vízterületnek.

A társulatok működésének alapja az *üzemterv*, a melyet a törvény értelmében a közgyűlésnek kell megállapítania és a földmívelésügyi minster hagy jóvá.

Az üzemterv feladata a halászat gyakorlásának oly módon való szabályozása, hogy amellet a törvény célzata a halállomány kíméletét és óvását illetőleg tényleg megvalósíttassék s így oly viszonyok álljanak elő, amelyek teljes biztosítékot nyújthatnak arra nézve, hogy a halállomány emelésére irányuló minden, még a legcsekélyebb mértékű tevékenységet is eredménynek kell kisérnie.

Hogy az üzemterv e feladatának megfeleljen, különösen két irányban kell intézkedést tartalmaznia, nevezetesen *gyakorlatilag végrehajthatóvá kell tennie a halaknak az ivási időben való védelmet és meg kell akadályoznia a víz kizsárolását.*

A halaknak a szaporítás, az ivás idejében való védelme a halállomány fenntartásának és gyarapításának legelemibb követelménye. Halászati törvényünk tilalmi intézkedéseinek első szakasza (18. §.) is erre vonatkozik. Ebben a szakaszban fel vannak sorolva a gazdaságilag fontosabb összes halfajták, szám szerint 14, a melyek fogása bizonyos időn át, ivási idejük alatt, tilos. A törvény tehát, a mint azt már fentebb is említettük, csak ilyen *általános* intézkedést tartalmaz s ha csupán ennél maradnánk, annak gyakorlási értéke vajmi kevés volna. Mert ezt a tilalmat gyakorlatilag ellenőrizni lehetetlen. A halász mindig a vizen ülhet. Állítólag természetesen mindig csak olyan halra halász, a melyet a törvény kifogni enged. Hogy azonban valóban ne ejtsen zsákmányul a tiltott, de értékesebb anyagból is, azt csak úgy lehetne megakadályozni, ha minden sajkában külön egy-egy őrt ilne.

Ezen a bajon csak általános tilalommal lehet segíteni, a mikor senkinek semmiféle eszközzel, semmiféle halat sem szabad fognia.

A törvény közvetlenül ilyen általános tilalmat azonban nem állapíthat meg. Az országban honos 13 fontosabb halfaj ivási ideje ugyanis az év 12 hónapjából több mint 9 hónapot vesz igénybe, tehát az év $\frac{3}{4}$ részét. Ennyi ideig kellene szünetelnie a halászatnak. A mi lehetetlen is, de felesleges is, mert pl. a télen ívó halak nem ott honosak, a hol a nyáron, vagy tavasszal ívók. Vidékenként, illetőleg a halászatilag *egytermészetű* vizek szerint tehát sokkal rövidebbre szabható az általános tilalom. Miután pedig a halászati társulatok épen ilyen *egytermészetű* vízszakaszok szerint alakulnak, minden akadály nélkül felvehetik a kitézött céljuk elérésére szolgáló eszközök közé az *általános tilalmat*, a mivel aztán igazán megvalósítható a törvénynek a védelemre irányuló célzata. Síkvidéki vizeknél, pl. a melyekben nálunk tavaszi ívású halak honosak, ennek a tilalomnak április 1-je és július 15-ike közé kell esnie, a pisztrángos hegyi patakoknál ellenben szeptember 15-ike és január 31-ike közzé, mert ezekbe az időszakokba esik az ott élő legfontosabb s így védelemre leginkább érdemes halak ívása.

Második feladatát, hogy t. i. a vizek kizsárolását megakadályozzák, az üzemterv a hosszú bérleti idő megállapításával adhatja meg, másrészt azzal, hogy a vízterületnek hasznosítás céljából való túlságos feldarabolását bizonyos területminimum meghatározásával megakadályozza.

A hosszú bérleti előnyről felesleges sokat beszélni. Az egy-két évi bérletre, a melyek alatt a bérlő nem várhatja be, *míg az apró hal megnő*, természetesen leg a víz kizsákmányolásra vezetnek. A legrövidebb idő, a melyet tekintettel a hal fejlődésére, meg lehet még engedni: 6 év.

A mi már most a hasznosítás tekintetében való területminimum megállapítását illeti, az azért szükséges, mert könnyű belátni, hogy aközt, ha pl. 1000 holdnyi vízterületen 10 önálló halász dolgozik, — a mi 100 holdnyi külön hasznosítható területminimumnak felel meg, — vagy 100, — a mikor ez a minimum csak 10 hold volna, — bár ugyanazon korlátozó tilalmak figye-

lembe vételével is, igen nagy különbség van. A 10 ember közt nem fejlődik ki oly mértékben a verseny, mint a 100 közt; már pedig a verseny bizonyos mértéken túl okvetlenül káros, mert abban nyilvánul, hogy *egyik halász a másik elől fogja el* a halat, a mi aztán megint csak a víz kiszárolására vezet.

Ime ezek azok az alapvető intézkedések, a melyeket az üzemtervnek tartalmaznia kell s amelyeket a mostanáig megalakult társulatok mind figyelembe is vettek. A mint látható, ezek az intézkedések egyáltalán nem rónak anyagi megterhelést a társulat tagjaira és a *meglévő halállomány fentartására* mégis már magukban elégségesek; messze kiható fontosságuk azonban legfőképp abban van, hogy megteremtik azt az állapotot, a melynél a *halállomány gyarapítására* irányuló minden czéltudatos ténykedésnek biztosítva van az eredménye.

Ezért kell legfőbb törekvésünknek lennie, hogy a társulati szervezkedés összes vizeinken megvalósuljon. Csak akkor beszélhetünk majd a törvény teljes végrehajtásáról, csak úgy válhat majd halászatunk közgazdasági jelentőséggel bíró termelési ágga.

Répássy Miklós.

Ármentesítés és halászat.

Tudva lévő, hogy ama fontos közgazdasági érdek, amely az ármentesítést szükségessé tette, csak a halászat rováására érvényesülhetett. Az árvédelmi munkálatok és a folyószabályozások vetköztették ki vizeinket a halászatra annyira kedvező ősi állapotukból. Ezeknek a munkáknak a végrehajtása volt a kezdete s legfőbb oka a régente híres halbőség megapadásának.

A vizek halászatilag való hasznosítása érdekéből természetesen nem lehet a kultúra ilyenmő térfoglalását megakadályozni, hanem számolni kell azzal s a további gazdálkodási rendszert az új állapotokhoz alkalmazni. Vízhalózatunk nagysága s változatossága mellett még így számbavehető érték volna fenttartható a közvagyon számára.

Sajnos, azonban nem csak az történt, hogy az árterek elvonásával a vizek halbősége egyszer s mindenkorra megapadt, hanem az ármentesítési munkálatokat a halászat érdekére való minden tekintet nélkül oly módon létesítették s úgy tartják fenn, hogy még az az egyszer s mindenkorra megapasztott halanyag is folyton pusztul, még annak a fentartása is lehetetlenné van téve.

Távol van tőlünk, hogy valakit különlegesen váddal illessünk. Hibások vagyunk mindannyian. Akkor, amikor kellett volna, amikor az említett munkálatok végrehajtási módzatait megállapították, senki sem gondolt a halászzal s a halászatra.

És most bizony nehezebb az elkövetett hibát javítani, mint lett volna azt el nem követni. De hogy valamennyire segíthessünk az előidézett áldatlan állapoton, mindenesetre ismernünk kell azt a maga teljes valóságában.

A tényállás a következő. Az árterek elvonása következtében ma már tisztán csak a töltések között lévő hullámtér szolgál a folyóbeli halaknak ívőhelyül. Ebben a hullámtérben ásták mindenhol a töltések anyaggödreit; a tavaszi árvízzel kijövő hal belejut azokba s rendszeren meg is ívik bennök; visszatérni azonban, az árvíz levonulta után, sem az anyahal, sem a kikelt ivadék nem tud; ott reked. A nagy hal idejekorán prédájául esik a rabló

halászoknak, — az ivadék pedig a gödrök kiszáradásával mind egy szálíg elpusztul.

Ez utóbbi dologban rejlik a közvagyonot sújtó mérhetetlen kár. Mert a nagy hal arra való, hogy kifogják; amennyiben illetéktelen kezekbe kerül, az inkább csak magánérdeket sért pillanatnyilag. Az ivadék elpusztulása azonban kihat az egész folyóra, kihat a jövőre: azzal a folyó népességének következő nemzedéke van tönkre téve!

Ezt a nemzedéket kell nekünk megmentenünk, ha vizeink halászatáról le nem akarunk mondani.

Technikailag két módja volna: vagy le kell csapolni a kubikgödröket, összekötvén azokat az anyafolyóval úgy, hogy az árvíz levonulta után azokból a víz visszafolyhasson s ezzel együtt a halivadék is visszakerüljön az anyafolyóba; — vagy pedig, ha a lecsapolás nehézségekbe ütközik, le kell halásztatni a gödröket idejekorán s az ivadékot aztán vissza kell helyezni a folyóba. A czél mindkét esetben, elég egyszerűen, el volna érhető.

De hát az a nagy kérdés, hogy ki végezze ezeket a munkálatokat? A halászati jogtulajdonosok-e, mint akiknek leginkább van érdekükben? Vagy az ármentesítő társulatok, mint a kubikgödrök létesítői s tulajdonosai? Vagy, közérdekről is szó lévén, esetleg maga az állam?

A halászati jogtulajdonosok azt mondják: mi a tönkre tett halászatnak jövedelméből semmiféle anyagi áldozatra képesek nem vagyunk. Segítsenek rajtunk azok, akik a bajunkat előidéztek! Az ármentesítő társulatok azonban szabadkoznak: miért nem szóltatok akkor, amikor a töltések létesítését elhatároztuk. Akkor könnyű lett volna figyelembe venni kívánságotokat. Az, hogy ma hozzunk a halászat érdekében anyagi áldozatot, semmiképp sem egyeztethető össze célunkkal.

Az állam pedig, — no annak ügyis elég baja van sok más egyébbel, semhogy ilyen csekélységgel is ráérjen törődni. Azt hisszük azonban, hogy egyik félnek sincs teljesen igaza.

Az igazság keresése azonban mindenkor háládatlan dolog volt s bizonyára itt se sokat használna az ügynek.

Ahelyett sokkal célravezetőbbnek tartjuk mindenki részéről a méltányosság álláspontjára való helyezkedést.

Azt bizonyára be fogja látni mindenki, hogy az aktív ténykedés a halállomány emelése s fentartása érdekében mégis csak a halászati jogtulajdonosokat illeti. Amennyiben ők már most eme tevékenységük számára, mint egy igen fontos tényezőt, az ármentesítő társulatok támogatását is meg akarják nyerni, ne tekintsék azt magukra nézve valami veszedelmes dolognak, hanem tegyék meg mindazt, amit saját *különleges* céljuk és érdekük veszélyeztetése nélkül, esetleg ezen érdekekkel összeegyeztethetőleg megtehetnek. Az állam végül adjon támogatást, segílyt annak a működésnek, a melyet a közérdek szempontjából szükségesnek s helyesnek ítélt.

Az intézkedő kormányhatóság bölcsességéből tényleg ebbe az irányba tereltetett legujabban az anyaggödrök rég vajudó ügye.

Már régebben történt intézkedés az anyaggödrök lecsapolására nézve, de csak ármentesítés szempontjából, amennyiben t. i. az anyafolyóval összekötött gödrök gyorsabban feliszapolódnak. A vonatkozó miniszteri rendeletet végre is hajtották ott, ahol az összeköttetés különösebb nehézségekbe nem ütközött. Nagyrésze a gödröknek azonban még most is a régi állapotában van meg.

Időközben lassanként megalakultak jelentősebb folyóink mentén a törvény alapján a halászati társulatok.

Igy aztán már gazdája is akadna a gödrökbe rekedt ivadéknak.

Csakhogy itt ismét egy kényes kérdés merül fel.

Arra a kubikgödörbe jutó halra ugyanis az ármentesítő társulatok, mint a gödrök területének tulajdonosai, jogot formálnak a halászati törvény 2. §-a alapján, amely szerint árvizek kiöntéseiben a halászati jog azokat a birtokosokat illeti, kiknek területét az árvizek elborítják. Hát hiszen ez a szakasz így szól, az bizonyos. Hanem figyelembe kell ám venni azt is, hogy ezek az »árterületek« eredeti állapotukhoz képest a kubikgödrök kiásával oly változást szenvedtek, hogy a hal azokon *ott reked*. Aztán az ártereken való halászás azért van megahagyva az árterek tulajdonosainak, hogy az árvíz okozta kárért ily módon némi kárpótlást kapjanak; az azonban bizonyos, hogy ha a kubikgödröket borítja el az árvíz, abból ugyan kár senkire nem hármlik. Végül az ármentesítő társulatoknak megvan a maguk határozott célja, a melylyel a *halászat üzése* semmiképen összefüggésben nem áll; ettől, ha egyéb okból nem, már csak méltányosságból is el kell állniuk akkor, ha azzal a nyílt folyó halászatának használhatnak. Két közgazdasági érdek áll egymással szemben: az ármentesítés s halászat; a fontosabb, az ármentesítés, érvényesül a kevésbé fontos, a halászat rovására, annélkül, hogy azért valami kárpótlást nyújtana. Ily körülmények között természetesen nem szabad, hogy úgy fejezzük ki magunkat, nem illik a háttérbe szorított érdek kényszerhelyzetével visszaélni. Meg vagyunk róla győződve, hogy az ármentesítő társulatok nem is fogják tenni s bizonyára annak a reményében bocsátatott ki az a ministeri felhívás, járuljanak hozzá az ármentesítő társulatok kártalanítás nélkül ahhoz, hogy kubikgödreik *kiméleti terekké* nyilváníttassanak oly értelemben, hogy azokon csak az illető halászati társulat halászhat, de csak oly célból, hogy a kifogott anyagot az anyafolyóba visszahelyezze.

Ha a ministeri felhívásnak meglesz a várt eredménye, akkor aztán teljesítve lesz az első feltétel, amely a folyók halállományának emelésére irányuló munkálkodás eredményessé tételére elengedhetlen, az t. i. hogy a *halászati érdekeltek az ivóhelyül szolgáló hullámtérre jutó halanyag felett szabad kezet nyerjenek*.

A halászati társulatokat abbeli ténykedésükben aztán, hogy a rendelkezésükre bocsátott halivadékokat visszahelyezzék a folyóba, az állam a leghathatósabban támogathatná; ez a ténykedésük volna a segélyezésre a legalkalmasabb, mert működésük legközelebbi része mindenestre ez volna.

Igy aztán valamennyi illetékes tényező okszerű együttműködésének eredménye semmiestre sem maradhatna el s a nemzeti vagyonnak veszendőbe menő ez a része is meg volna menthető. **R.**

TÁRSULATOK.

Az »alsó-tiszai« halászati társulat f. évi október hó 10-én tartotta rendes közgyűlését Török-Becsén, Urbán Péter elnökletével. A közgyűlés tárgysorozatából kiemeljük a következőket.

1. Az 1899. évi számadás megvizsgálása.

2. Az 1900. évi költségelőirányzat és a tagok évi járulékanak meghatározása.

3. Az alelnök-igazgató évi jelentése a társulati ügyek állapotáról.

A megjelent érdekeltek az összes 69 szavazat közül 51-et képviseltek. A gyűlés részletes lefolyásáról lesz még alkalmunk

a felvett jegyzőkönyv kapcsán beszámolni, most csak azt akarjuk megemlíteni, hogy a tagok évi járuléka, úgy mint az előző évben kat. holdonként 6 fillérben állapított meg. Az alelnök-igazgató, Dr. Milloss Aurél jelentése kapcsán pedig igen élénk felszólamlásokra adott okot az a körülmény, hogy a Tisza más szakaszain, így a társulati vízterülettel közvetlenül szomszédos felső szakaszon máig sincs a társulat megalakítva, sem a hatósági bérbeadás végrehajtva. Ez a körülmény rendkívül megnehezíti az általános tilalom végrehajtását, mert a néppel nem lehet megértetni, miért türik máshol az ilyen kivételes állapotokat s miért kényszerítik éppen csak őket a szigorúbb tilalom megtartására. Göröcs Lajos társulati tag ennek alapján indítványt nyújtott be egy rendkívüli közgyűlés összehívására, a melyen ez a sérelem tárgyalandó lesz s amennyiben orvoslásra mód s biztosíték nem mutatkoznék, javaslatba hozza a társulat feloszlását, mert a jelen körülmények között a kifizetett céljukat el nem tudják érn.

* * *

Teljesen tudjuk méltányolni eme panaszokat, tudomásunk szerint azonban a felsőbb hatóság megtette már a végső intézkedéseket arra nézve, hogy a Tiszának Zenta vidéki szakaszán a társulat vagy megalakuljon vagy pedig a szakasz vízterülete 1900. év január 1-étől megfelelő üzemterv mellett bérbeadassék. Nem lesz tehát ok arra, hogy az »alsó-tiszai társulat« valóban elismerésre méltó működése legkevésbé is fennakadást szenvedjen. —r.

VEGYESEK.

Jó fogás. A Rovigno mellett levő vizekben május 12 – 20-ig körülbelül 2 millió sardellát fogtak. Ezekből az ottani konzervgyár naponta 120 – 125.000 darabot készített el. A sardellát besózva hozzák forgalomba s mint élvezeti czikk, élénk keresletnek örvend. A sardella (*Clupea pilhardus* Wall), a csontos halak (Teleostei) Physostomi (nemes halak) nevű alrendjébe, a heringfélék (*Clupeidae*) családjába tartozik. Itt-ott más halakkal is összeszokták téveszteni.

A halak étvágya nagyobbodik s ezzel kapcsolatban jobban nőnek, ha a vizet az eső felzavarja. Mert az eső a vízbe port, apró rovarokat stb. ver le, e dolgokat a halak elnyelik, emésztő csatornájuk ezáltal tisztul, több táplálékot képesek felvenni s úgy jobban növekednek.

Szegedi halpiacs. Az elmúlt szeptember hóban helyi fogyasztásra elkelt összesen 155 métermázsa. A mai kicsinybeni árak következők:

HALFAJ	HAZAI		KÜLFÖLDI	
	Élő	Jegelt	Élő	Jegelt
	frt	frt	frt	frt
Fogas	—	—	—	—
Süllő nagy	100 – 120	—	—	—
» közép	60 – 70	—	—	—
Tok	120 – 140	—	—	—
Kecsége nagyobb	240 – 280	—	—	—
» kisebb	130 – 150	—	—	—
Ponty nagy	100 – 120	—	—	—
» kisebb	60 – 80	—	—	—
Harcsa vágni való	100 – 120	—	—	—
» kisebb	80 – 100	—	—	—
Csuka	—	—	—	—
Vegyes fajok és apró	40 – 50	—	—	—
Rák, drbja kr.	—	—	—	—

Z. A.

